

το έθνος είνε ο κηδεμόνας μου και δέν μπορεί νά μ' έχη εις θάρος του.

—Πολέμησε ο θεός σου;
—Όχι, κύριε, γιατί έπασχε.
—Θά του πής έκ μέρους μου... Όχι δέν θά του πής τίποτε.
—Είσθε θυμωμένοι;
—Λίγο. Θά σου δώσω τήν διευθύνσι μου και άν μ' έχης ανά-
γκη...

—Θά σάς γράψω; "Ω! πόση χαρά μου δίνετε! Μοῦ φαίνεται πώς είνε σάν νά γράφω σ' αυτούς, αφού έχουμε τόν ίδιο μυστικό κ' οι τέσσερες..." "Επειδή λοιπόν έχω κηδεμόνα δλο τόν έθνος, γι' αυτό μου δίνετε τήν διευθύνσι σας;

—Γιατί είσαι ή έγγονη τής Γαλλίας, παιδί μου. Τό έθνος τό άποτελούν έκτενοι πού ζούν, ή Γαλλία είνε κάτι μεγαλύτερο, τήν άποτελούν οι ζωντανοί και οι νεκροί. Η Γαλλία είνε τό κομμάτι τής γής, όπου ο μπαμπάς σου σκοτώθηκε εκεί κάτω, στο Βερντέν, τό μεγάλο κοιμητήριο όπου ξανατάμωσε τούς συντρόφους του στον πόλεμο, τό μικρό κοιμητήριο όπου ή μαμά σου κοιμάται, ή άκρογιαλιά αυτή πού θρσκόμαστε.

—Και όλες ή πόλεις, στις όποιες ή μαμά έβγαίνε στο θέατρο;

—Όλα αυτά σάς άνήκουν, μικρή δεσποινίς, αφού ο πατέρας...
—Είσθε καλός, κύριε, αλλά δέν λέτε τήν άλήθεια. Η μαμά παραπονιόταν, ότι άν δέν είχε λίγα χρήματα, τό έπίδομα πού έπαρνε δέν θά τής έπαρκούσε για νά ζήση. Ο μπαμπάς μου έντοίσιος είχε πεθάνει.

—Υπάρχει κάτι άλλο από τό χρήμα, μικρή δεσποινίς. Γι' αυτό σου έδωσα τήν διευθύνσι μου και θά θρής και άλλα πρόσωπα πού θά σέ βοηθήσουν. Άν δέν θρής...

—Άν δέν θρω...
—Τότε σύντομα, σέ λίγα χρόνια, δέν θά ύπάρχη πια Γαλλία, μικρούλα μου. Όταν ο πόλεμος ξαναρχισή και θά γίνονται πάντα πόλεμοι, όπως θά ξεσπούν πάντα θύελλες, οι μπαμπάδες δέν θά θέλουν να πολεμήσουν.

—Καταλαβαίνω. Έξ αιτίας τής μικρής των Σιμόνης...

—Λέγεσαι Σιμόνη;
—Η Σιμονούλα. Φωνάζετε με Σιμονούλα, όπως ή μαμά.

—Ε, λοιπόν, Σιμονούλα, έχει θάρρος. Κοιτά στά παιδιά πού έχασαν τόν πατέρα ταν, υπάρχουν πατέρες και μητέρες πού έχασαν τά παιδιά τους για τόν ίδιο λόγο, στην ίδια θυσία. Νά ή οικογένεια σου. Κοιτά τους θά θρής πάντα, άν όχι πολύ χρήμα, μεγάλη στοργή!

—Ω! μάλιστα, κύριε, ή στοργή! Ναι, ξέρω τί είνε στοργή... Τήν έννοιασά θταν ή μαμά άκουμπούσε τό γέρι στο μέτωπό μου...

—Έτσι;
—Μπορώ νά κλάσω, κύριε; Τό θέλω τόσο!
—Κλάψε, Σιμονούλα. κάτω από τό φαρδύ μου μαυδίσα.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

'Αλλοίμονο σ' όσους δέν είνε κύριοι τής περιουσίας τους, αλλά δού-
λοι της !... Λ ε ο π ά ρ ν τ ι

'Η τύχη έρχεται κάποτε κι' όταν κοιμάσαι, ποτέ όμως όταν δνεις -
πολείς. Β. Ο υ γ κ α

'Η προλήψεις είνε συντομίματα άληθειών, ή όποιες γέρασαν.
Μ. Γ κ ό ρ κ ν

Τίποτε δέν διαφεύγει, όσον ο' έτανος. Γ. Σ ά ν δ η

Γέλα πλιν νά ευτυχής, γιατί άλλωδώς ύπάρχει φόδος να μη γελά-
σης ποτέ. Λ α μ π ρ ι γ έ ρ

Ότε ν' αγαπάς, ούτε να μισής...
Ίδού τό μισό τής σοφίας. Ότε να
λές τίποτε, ούτε να πιστεύεις σέ τί-
ποτε. Ίδού τό άλλο μισό τής σοφίας.
Σ ο π ε ν ά ο υ ρ ο

Μεγαλοφυία είνε ή μεγάλη ύπο-
μονή. Ν ε υ τ ι ο ν

Όποιος γελά πολύ, θά κλάψη και
πολύ. Π ρ ι μ έ ρ

ΑΠ' ΤΟ «TRAVASO DELLE IDEE»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΤΑΛΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η Μαντζίνι κι' ο σκηνοθέτης. Μετά τόν καυζά. Μιά ύπέροχη ειρωνεία τής μητέρας τής πρωταγωνιστριάς. Ο Πασκοβαρέλλο κι' ή πάθισή του. Πώς δέν έπέτρεχε τήν Ιατρική συμβούλη πού πηγαινε νά...εξεγνηθή. Η τσεκουράτη άπάντησις του Μουζέλα. Ο 'Αντωνέλλι ως κυνηγός. Γιατί του ζέφυρε ο ταλαπετεινός. Τό έργο του άρχαριου λογοτέχνη του Μιλάνου. Γιατί δέν πωλιόταν. 'Αρχαίον και άσπιλον, κτλ.

Γιά τήν καλή πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου, τή λιγουρόσωμη 'Αλιμράντε Μαντζίνι, διηγούνται τό εξής ανέκδοτο :

Μιά ήμέρα γήρισε στό σπίτι της καταπορευομένη και χωρίς νά χωρήσει τή μητέρα της, έκοβε βόλιτες νευρικέσ στο σαλόνι.

—Τί έχεις, κόρη μου; τήν ρώτησε εκείνη άνήσχη. Τί σου συνέδη;
—Νά, μάλωσα με τόν σπανιότη, τόν είτα φανόερο, κι' έκείνος για έκδικισή έδωσε τό ρόλο μου σέ άλλη !

—Ω, τόν άλλο ! Έκανε με ειρωνική καλωσύνη ή μητέρα της. Δέν σκέτιρα ότι ένας φανόεροσ σημερα κοστίζει τρεις χιλιάδες στεργίνες, ένώ αυτός δέν αξίζει πεντάρα !...

Ο λογοτέχνης Πασκοβαρέλλο—κι' όταν λέμε Πασκοβαρέλλο, έννοιασιν συγχρόνως και τόν ήγεμόνα τόν ταυχοήθηον—μύοισε μιά φορά, σέ κάποια δεξίωσι με τόν ποιητή Μάριο Μουζέλα, ο όποιος είνε έπίσης και διασκεχόμενος Ιατρός.

Άπ' τήν ποιήσι στη ζωγραφική κι' άπ' τή ζωγραφική στη θεατρική τέχνη, κατάφερε επίτελος ο Πασκοβαρέλλο να πηδήσι επί-
θρεια και στην...παθολογία ! Άρχισε λοιπόν να πηλίζει τό μυαλό του συνουμητή του, έκθετηνάς του κάτι στομαχικές έννοχίεςσ πού αισθανόταν από καρό.

Στά τελευταία ρώτησε με ύφος παρακλητικό :

—Λοπόν, γατρέ μου, τί με συμβουλεύετε να κάνω για νά θεραπευθώ;

Κι' ο Μουζέλα, κρημογανακτισμένος :
—Νά φωνάζετε έναν γατρέ, κύριε !...

Ο κομωδιογράφος Λουτζέ 'Αντωνέλλι, κνηγόντας μαζί με τόν ζωγράφο Κωστέλλα στη Νότιο Ιταλία, σημάδεψε έναν ταλαπεινός καθισμένο σέ μιά φράχη, τόν πυροβόλησε και...δέν τόν πέτυχε...

Στις σχετικέσ λοιπόν κοροϊφίεσ του ζωγράφου, άποκριθήκε καλάκαρδα :

—Τό άλλο μου έρταιξε... Με τόν κρότο πώκανε, τή στιγμή του πυροβολισμού, ...τρομαξέ τό ποδί κι' ήρπαξε !...

'Αρχαίος λογοτέχνης, κι' εύτυχώς άρκετά πλούσιος, τύπωσε με δικά του έξωδότη πρϊμο μυητοήρημα του στον έκδοτή Τσεσκίνα, διευθυντή ενός μεγάλου έκδοτικού οίκου του Μιλάνου.

Υστερα από λίγους μήνες τόν επακέθησε και τόν ρωτούσε με συγχρησι πός πηγαινε ή κυκλοφορία του έργου του.

Κι' ο Τσεσκίνα του άπάντησε μ' ένα άμειλιχο χαμόγελο :

—Όυτε δυό άντίτυπα δέν πωλήσαμε άκόμη. Θέλεγε κανένας δτι γράφατε, φίλε μου, κάτι τό ιερό, τό άρχαίνο κι' άσπιλο... Όλοι το κυττούν με εύλάβεια, μιά κανένας δέν τό...άγγιζει !

Ο 'Αλέξανδρος ντέ Στέφανι, μιά βραδυά, στο θέατρο ε'Αργεντινάς, άντι νά κυττάζη πρϊς τή σκηνη και νά παρακολουθι τήν κομωδία πού παίζόταν, ρωτούσε με τά μάτια τήν περικαλλή ήθοσο Αιμιλία Βιντάλι, τήν όποια ελάτρευε και τήν όποια φιλοξενούσε με τή συντροφιά της στο θέατρο του. Στο διάλειμμα ή Βιντάλι του είπε κρυφά :

—Μά δέν μου λές, τί έπαθες και με κυττάς έτσι ;
Κι' ο ντέ Στέφανι άποκριθήκε με περιπάθεια, αλλά και έτοιμότητα :

—Είσθε τόσο άμορφη, τόσο πολύ άμορφη, κυρία μου, όστε όποιος δέν εσάς κυττάζει έ έτι σ', ασφαλώς τό κάνει επίτηδες, ασφαλώς δέν ζέρει νά έκτιμήση τήν άμορφιά σας...

Τό ζέφυνο αυτό κοιλίαν συγχρησε έξαιρετικά τήν Αιμιλία Βιντάλι, ή όποια, για ν' άποχρημάση τόν ντέ Στέφανι, τόν πλήρωσε άμείσως με ένα μεδιάμα αξίας πολλών εκατομμυρησ λιρεττών. Κι' ο ντέ Στέφανι, αφού εισέπραξε τό μεδιάμα, έκπαλούθησε να τήν θαυμάζη, άδιαφορήτας για τήν κομωδία πού έπαυότο επί σερνήσε και ένδιαφερομένησ άποκλειστικά για τό...δράμα του έρωτός του. Και ή Βιντάλι του είπε :

—Θά κρατήση πολύ άκόμα τό έργο σας, φίλε μου ;

—Ποιά έργο, κυρία μου ;
—Αυτό πού πώζετε βουθά τόση ώρα, τρώγοντάς με με τά μάτια...

—Ω, όχι, κυρία. 'Ετελείσα. Και χειροκροτώ τήν...πρωταγωνίστρια.

Κι' άμείσως άρχισε να χειροκροτι τήν όφρα του, άναστατάσας τό νόημον κοινόν του θεάτρου...

ΠΡΟΣΟΧΗ !

ΜΟΝΟΝ τό «Μπουκέτο» άγοράζει εις άπόλυτως Ικανοποιητικέσ τιμάς παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας δλοκλήρουσ, φυλλάδια διάφορα, άκόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημερηδων και περιοδικών, 'Ημερολόγια, Καζαμίας, μονόφυλλα, φωτογραφίασ Ιστορικών προσώπων και εικόνας διαφόρουσ. Άπευθυνθήτε ή γράφατε : Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Αθήνας.